

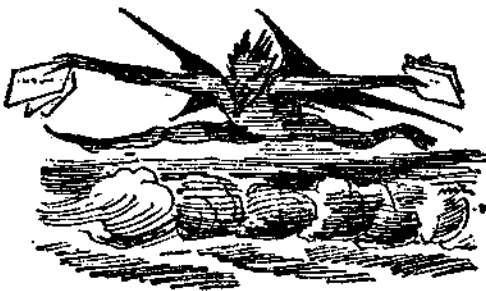
ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 18

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ.—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 11 Μαΐου 1875.

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Ἴσως ἀπορείτε, πῶς, ἐνῶ εἶμαι ἀρχιμανδρίτης λαμβάνω μέρος εἰς τὰ κοσμικὰ καὶ ἐκλέγω μάλιστα ὡς ἄμβωνα τοῦ πολιτικοῦ μου κηρύγματος τὸν «Ἀσμοδαῖον», τοῦ ὁποίου οὔτε τὸ διαβολικὸν ὄνομα, οὔτε τὸ ἀνάλογον ὕφος ἔπρεπε νὰ εὐρίσκωσι χάριν εἰς τὰ εὐσεβῆ ὄμματα καλογῆρου. Πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων νομιζῶ ὅτι πρέπει νὰ δώσω εἰς ὑμᾶς σύντομόν τινα ἐξηγήσιν.

Ζῶν ἐν τῷ κελλεῖῳ μου, διὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ διπλόων δὲν δίδω οὐδ' ἓνα κόκκον τοῦ κομβολογίου μου, μὴ ἐξαιρῶν οὐδ' αὐτὰς τὰς γυναῖκας, διότι εἶμαι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τοῦ αἵωνου, γεννηθεὶς τὴν 1^{ην} Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1800, καὶ ἐπομένως ἀπόστρατος πρὸ πολλοῦ. Πατρίδα μου ἔχω τὸν οὐρανὸν, τὴν δὲ γῆν θεωρῶ ὡς ἀπλοὺν χωράφιον χρήσιμον μόνον πρὸς σπορὰν καὶ αὐξήσιν τῆς συγκομιδῆς τοῦ Παραδείσου, ἥτοι ψυχῶν ἀγαθῶν καὶ θεαρέστων. Ὑπὲρ τῆς τοιαύτης συγκομιδῆς ἐργαζόμενος ἀναγκάζεται πολλάκις πᾶς τίμιος κληρικὸς νὰ ὀπλισθῆ, ἵνα προφυλάξῃ

τὸν ἀγρὸν ἀπὸ πάσης ἐπιδρομῆς τῶν πολιτικῶν ἐκείνων, οἵτινες ὡς δ κ. Βούλγαρη, καὶ οἱ σύντροφοί του στρατολογοῦσιν ὑπὲρ τοῦ Σατανᾶ, μεταβάλλοντες τοὺς στάχεις εἰς ζιζάνια, τοὺς ἀξιωματικούς δηλ. εἰς δημίους, τοὺς νομάρχας εἰς καλπονοθευτὰς, τοὺς βουλευτὰς εἰς στηλίτας καὶ τοὺς ἐκλογεῖς εἰς Ἑβραίους πωλοῦντας τὴν ψῆφόν των ἀντὶ ποτηρίου ρητινίτου ὡς ὁ Ἡσαῦ τὰ πρωτόκικα ἀντὶ πινακίου φακῆς.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν, διὰ δὲ τὴν προτίμησιν τοῦ «Ἀσμοδαίου», ἄλλον λόγον δὲν ἔχω εἰμὴ μόνον ὅτι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι συναδελφοί σας ζητοῦσι τσεσαράκοντα λεπτὰ τὸν στίχον διὰ καταχώρισιν, ὑμεῖς μοὶ παραχωρεῖτε τὸν τόπον σας δι' ὅσον ἀξίζει, ἤγουν δωρεάν. Ἴσως πράττετε τοῦτο μὲ τὴν πονηρὰν πρόθεσιν ν' ἀσμοδαίσετε ἀρχιμανδρίτην. Ἄλλ' ἐγὼ οὔτε τοὺς Δανκοὺς οὔτε τοὺς διαβόλους φοβοῦμαι ὁσάκις μοὶ προσφέρωσι δῶρα χρήσιμα πρὸς τὸν σκοπὸν μου. Μὴ νομίσητε δὲ ὅτι οὕτω πράττων ἀκολουθῶ τὸ ἀξίωμα «ὁ σκοπὸς δίκαιοι τὰ μέσα» τῶν Ἰησοῦϊτῶν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας μιμοῦμαι τὸ παράδειγμα αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ μὴ συγκαθέντος νὰ καταβῆ εἰς τὴν Κόλασιν πρὸς ἄγραν ψυχῶν. Ὡς ὁ Ἥλιος, οὕτω καὶ ὁ θεοσεβὴς ἄνθρωπος δύναται νὰ εἰσέρχεται πανταχοῦ ἔνευ φόβου νὰ μιανθῆ καὶ διὰ τοῦτο ἐρχομαι πάλιν σήμερον ν' ἀναμυχθῶ εἰς τὴν πολιτικὴν.

Τοὺς κ. κ. Βούλγαρη, Νικολόπουλον καὶ συμμορίαν, μετὰ τὰ αἴσχη τὰ ὁποῖα ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἀποκαλύπτονται καθ' ἡμέραν περὶ αὐτῶν ἐνόμιζα πλέον ἀποθανόντας καὶ ταφέντας ὑπὸ τὴν ἀσάλευτον πλάκκ τῆς κοινῆς περιφροσύνης. Ἐπειδὴ δὲ δὲν συμμερίζομαι τὰς δρέξεις τοῦ γάλλου ἐκείνου βασιλέως, καθ' ὅν τὸ πτώμα ἀποθανόντος ἐχθροῦ οὐδέποτε ἔχει δυσάρεστον ὄσμην, εἶχον ἀπομακρυνθῆ τοῦ λάκκου των, εὐχόμενος αὐτοῖς ὕπνον χωρὶς ὄνειρατα. Ἄλλ' αἴφνης καὶ παρ' ἐλπίδα ἔλαβον

χθές φύλλον της «Βελτιώσεως», ήν ενόμιζον κλείνειν συνκποθανούσαν και συνταφείσαν κατά την παροιμίαν «Morte la bête, mort le venin».

Καίτοι: κλόγγρος δέν συνθίξω νά δίδω εύκόλως πίστιν εις θαύματα και νεκραναστάσεις: ήναγκάσθην λοιπόν νά παραδεχθώ ότι τό καταπατηθέν έρπετόν ζή ακόμη, αφού εξακολουθή νά εξέρχεται εκ του στόματος αυτού δυσώδης ίός. Ύπερνηκίας τήν αηδιάν έλαβον ανά χείρας τήν «Βελτίωσιν», ίνα ιδώ τί εύρε νά ειπή.

Κάλλιον έμού γνωρίζετε, κ. Συντάκτα, πώς συνεστήθη τό φύλλον τούτο και ότι άποστολήν είχε νά πληροφορή τό κοινόν, επί δικαίη άμοιβή, ότι ή σελήνη είναι τετράγωνος, ό κ. Νικολόπουλος τίμιος άνθρωπος, και ό λαός ευχαριστημένος.

Ύπερμένα λοιπόν και τώρα νά πληροφορηθώ ότι ή Έλλάς δλόκληρος επένθησε και ενεδύθη σάκκον διά τήν άπόλειαν του Τσουμπέ: αλλά παρά πᾶσαν προσδοκίαν ή «Βελτίωσις» κατάρθρωσε, ως ή όνος του Βαλαχμ, νά όμιλήση πρώτων φοράν λογικώς. Κρίνατε ό ίδιος περί τούτου. Άποτεινομένη εις τούς συμμάχους κομματάρχας λέγει αυτοίς: «Όσα εξήτετε εδόθησαν ύμιν, ό καθ' ύμᾶς λαομίσητος Βούλγαρης έπεσεν, οι αύλικοί απέπεμθησαν, οι στυλιται διεσκορπίσθησαν, οι νόμοι αυτών εκηρύχθησαν άγραφος χάρτης, ό λαός αγέλλεται, ό κ. Μεσσινέζης τριβί: τās χείρας του, και έν τούτοις ύμεις δέν θέλετε νά σπογγίσατε τούς οφθαλμούς σας. Άρα. . .

Δέν θέλω νά λυπήσω κανένα, και διά τούτο αναπληρώ δι' άποσιωπητικόν τό συμπέρασμα της «Βελτιώσεως». Τούτο μόνον μετά λύπης παρατηρώ, ότι ό βουλγαρισμός αναπνέει ακόμη και σφαδάζει υπό τήν πλάκα του ή δέ κατά τού ύπουργείου αντίπραξις μετακινεί τήν πλάκα ταύτην, ήν έπρεπε πάντες παντί σθένει ν' αγωνιζώμεθα νά σφραγίσωμεν άσαλεύτως, ένθυμούμενοι ότι και άλλοτε εκηρύχθη νεκρός ό κ. Βούλγαρης και τό πολιτικόν αυτού φέρετρον κερρωμένον, και έν τούτοις κκοτροπωτέρα ή πριν ανεπήδησε μετ' όλίγον εξ αυτού ή ύδραία Υδρα.

Ποταμούς μελάνης και χειμάρρους χολής και εύγλωττίας χύνουσιν αι τρεις εφημερίδες τών κομματάρχων, εξετάζουσαι άν πραγματικώς ή όχι ενέδωκε τό στόμα εις τās απαιτήσεις του λαού, αφού τό γέρας της νίκης εδόθη τώ κ. Τρικούπη και ουχι εις τούς πρωταγωνιστάς της κατά τών στυλιτών εξεγέρσεως. Έγώ, κ. συντάκτα, είμαι πτωχός κλόγγρος, και ουτε εύγλωττίαν ουτε μελάνην έχω περιτήν. Περιορίζομαι λοιπόν ν' αναφέρω έν μόνον ιστορικόν γεγονός. Αφού ενικήθη ή Αυστρία κατά τόν τελευταίον πόλεμον, άντι νά παραχωρήση τήν Ένετίαν άπ' εύθείας εις τούς Ίταλούς, θεωρούσα τούτο υπερβολικήν ταπεινώσιν, παραχώρησεν αυτήν εις τόν αυτοκράτορα τών Γάλλων, ίνα τήν δώση εις τούτους. Άπαρράλακτως και ή άποπομπή του κ. Βούλγαρη, ή παύσις του Βαλαωρίτου και ή ακύρωσις τών κυρωθέντων διά βασιλικής ύπο-

γραφής, άντι νά δοθώσιν άμέσως εις τούς συμμάχους κομματάρχας, ενεπιστεύθησαν τώ κ. Τρικούπη, ίνα τά προσφέρη εις τούς έκλεκτούς της πλειονοψηφίας. Πᾶσα μετά τούτο πραιτέρω αντιπολίτευσις προδίδει υπερβολήν άνομονομίας και έλλειψίν τινα άβροφροσύνης εκ μέρους τών νικητών.

Οί έχοντες λευκάς τρίχας αγαπώσι νά δίδωσι συμβουλάς, άλλ' ή μετριοφροσύνη μου και τό βᾶσον μου μόνον εύχας με συγχωρούσι νά προσφέρω. Ή κατά της άνομίας όμόφρονος του λαού εξεγέρσις υπήρξε μοναδική έν τη ιστορίᾳ: άλλ' ίνα μη άπολεσθή ό καρπός τούτου άγώνος επεθύμουν ν' άφεθή ήσυχον τό Ύπουργείον, ενόσω τηρεί τό πρόγραμμά του, νά παύσωσιν αι άνωφερεις συζητήσεις περί τών αρχών του κ. Τρικούπη, εις έν αδύνατον ήτο ν' άνέλθη εις τήν έξουσίαν συνταγματικώς, ότε σύνταγμα δέν υπάρχει, οι δέ αξιότιμοι κ. κ. Κομμουνδούρος, Ζαίμης και Δεληγεώργης νά μεταμορφωθώσιν, άν και δέν ήναι παρθένοι, εις Έστιάδας, μόνον έργον έχούσας επί του παρόντος: νά διατηρώσιν ήσθεστον και άκμαίον τό πῦρ της εθνικής άγανακτήσεως, μέχρις ου σημάη ή ώρα της τιμωρίας τών παρανόμων, ήτις μόνη θέλει άσφαλίσει τήν νίκην.

Μή άπατάσθε, κ. συντάκτα: «ό άγών δέν επεράθη!» ως λέγει ό ποιητής. Άν δέν καθήσωσιν επί της έδρας του ύποδικου οι μέχρι χθές επί τών νότων μας καθήμενοι και έν άνέσει τά θυλάκια ήμών κενούντες συμμορίται, ουδέν διατωρθώθη: αι νόθοι άπαρτίαι, αι έκλογαί Κασματών, οι δαρμοί τών δημοσιογράφων, ή δημοπρασία τών επισκοπών και τά λοιπά βουλγαρικά φαινόμενα θέλουσιν επαναληφθή και ίσως παύτου νά ήναι φαινόμενα.

Τέσσαρα έχομεν σήμεραν κόμματα, τέσσαρας έχοντα σημαίας. Ό κ. Κομμουνδούρος άνεγράφει επί της ιδιότης του τήν λέξιν «Ασκήτρισσις». Τού κ. Ζαίμη τό σύνθημα δέν κατωρθώσαμεν ποτέ ν' αναγνώσωμεν, τᾶσαν άμυδρως είναι γεγραμμένον, άλλ' υποθέτωμεν αυτό άθλαβές. Επί της σημαίας του κ. Δεληγεώργη αναγινώσεται «Αναμόρφωσις». Τό έκφραστικώτερον όμωσ τών συνθημάτων είναι του κ. Βούλγαρη, αναγράφαντος μεγάλοις γράμμασιν επί της σημαίας του τήν άλβανικήν λέξιν «ΒΙΑΤΖΚΑ». Μέχρις ου καή της αίσχρας ταύτης σημαίας και τό ύφασμα και τό ξύλον και οι σημαιοφόροι, και σκορπισθή ή τέφρα αυτών εις τούς τέσσαρας άνέμους, πᾶσα άλλη φροντίς και πᾶσα συζήτησις όλίγον ενδιαφέρει τούς τιμίους ανθρώπους, οίτινες ουτε Κομμουνδουρισται, ουτε Ζαίμισται ή Δεληγεωργισται είναι, άλλά μόνον αντιβουλγαρικοί. Τό δέ σημερινόν Ύπουργείον ύποστηρίζουσι και επικροτοῦσιν άπλως και μόνον ως κρατούν με καθαράς χείρας τήν λευκήν και άσπίλον σημαίαν του αντιβουλγαρισμοῦ.

Χαίρετε, κ. Συντάκτα, και πιστεύετε με διάπυρον υπέρ ήμών εις Χριστόν ευχέτην
ΣΦΦΡΟΝΙΟΝ ΒΑΤΟΠΕΔΙΝΟΝ.

Όρα καλή 'ς τήν πρόμηνη σας κι' άέρας 'ς τὰ πανιά σας,
Κι' ουτε πουλι πετόμενο νά μη βρεθή 'μπροστά σας.

ΣΚΝΙΗΣ

Ὁ πρῶν ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργός παραπονεῖται ὅτι οἱ διάδοχοι αὐτοῦ καὶ ὁ τύπος τῆς πρωτευούσης, ἀντὶ ν' ἀρκεσθῶσιν εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ πορείας, ἐξετάζουσι καὶ ἀντὶ πόσου καὶ ἐπὶ πόσον ἐνοικίασεν εἰς τὸ δημόσιον τὴν οἰκίαν του. Τοῦτο ὁ ἀξιότιμος πρῶν ὑπουργός ὀνομάζει ἀνάμιξιν εἰς τὰ οἰκιακά του.

Γνωστά εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπερβολικῆς δυσωδίας, ἣτις πολλάκις προὔξεν ἡσυχίαν τὸν δι' ἀσφυξίας θάνατον τῶν ἐργατῶν ὅσοι καθαρίζουσι τοὺς ἀποπάτους. Τοιοῦτόν τι ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάθῃ ὁ νέος ὑπουργός τῆς παιδείας, ὅστις ἀνοίξας ἀπροσέκτως ἐν κλεισμένῳ δωματίῳ τὰ ἀπόκρυφα ἀρχεῖα τῶν Ἐπισκοπικῶν τοῦ προκατόχου του ἐλιποθύμησεν ἐκ τῆς ἀποφορᾶς. Ἡ ὑγία του βαίνει ἐπὶ τὰ κρείττα.

Ὁ κ. Βούλγαρης ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν Περιβόλαν του καταγίνεται ὡς ὁ Μέγας Πέτρος καὶ ὁ Μαζαρίνος εἰς σύνταξιν τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ διαθήκης. Ἐν αὐτῇ εὐρίσκεται, κατὰ τὸ λέγειν τῶν μεμνημένων ἢ ἐξῆς ἀξιοθαύμαστος συνταγὴ τοῦ συνταγματικῶς πολιτεύεσθαι: «Στρατολόγησον δι' οἰωνδήποτε μέσων οἰωνδήποτε ἀριθμὸν οἰωνδήποτε ἀνθρώπων συνάθροισον αὐτοὺς ὑπὸ παράπηγμα. »ἐκδίωξον ἐκεῖθεν δι' οἰουδήποτε τρόπου πάντα ἔχοντα οἰωνδήποτε ἀξίαν φράζον δι' οἰουδήποτε πανίου τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἡγεμόνα, καὶ ἔπειτα στρώσε τὴν τράπεζαν διὰ σὲ καὶ τοὺς οἰκείους σου.»

Χθὲς ἐλέγετο ὅτι οἱ πσόντες ὑπουργοὶ ἐνεγράψαν διὰ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τοὺς μετ' ὀλίγον τελεσθησομένους ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὡς ἀκολούθως:

Οἱ κ. κ. Νικολόπουλος καὶ Βαλασόπουλος διὰ τὴν ἐπιείκετον ἀναρρίχῃσιν.

Ὁ κ. Βούλγαρης διὰ τὸ ὑπερακόντισμα.
Ὁ κ. Γρίβας διὰ τὸ πῆδημα ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα.
Ὁ κ. Τριγιάτας διὰ τὸ κολύμβημα.

Ἄνωτέρω ἀνεφέραμεν τὰ ἐκ τῆς δυσωδίας παθήματα, ἀλλὰ καὶ αἱ ὑπερβολικαὶ εὐωδία δὲν εἶναι, φαίνεται, ἀμέτοχοι κινδύνου. Τὴν παρελθούσαν κυριακὴν ἀναγινώσκων ὁ κ. Ἀναγνωστάκης τὴν ἐκθεσιν τῶν διανοητικῶν προόδων τοῦ ἔθνους, τοσούτους ἐπαίνους ἀπένειμεν εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς παρ' ἡμῖν μεγάλους ἰατροὺς, ἀστρονόμους, χημικοὺς, ποιητὰς, πεζογράφους καὶ ἄλλους ἐξόχους ἀνδρας, ὥστε τὸ στόμα τοῦ ρήτορος ὁμοιάζει θυμιατήριον, καὶ ἡ ὁσμὴ τοῦ λιθάνου πολλὰς ἐπήνεγκεν ἡμικρανίας καὶ ναυτιάσεις.

ΘΕΟΤΟΥΜΗΣ.

Τύπος τσιγχογράφου, ὑποτάξαντος τρεῖς ἐπιστήμας.

Ὁ Ὑπεύθυνος ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΜΟΥΣΑΛΑΚΗΣ.